

kommet og dertil maatte det komme, fordi danske Mænd paa Danmarks Rigsdag i Aaret 1853 havde sønderrevet det Kongebrev (Hør!), som gjennem Tidernes Løb havde gjort Danmarks Rige fast og stærkt (Hør!). Men hertil kommer da nu en Betragtning, som jeg ikke tør holde tilbage, og det er den, om det ikke, naar vi nu gjøre det første Skridt paa den blinde Nødvendigheds Vej, vil føre andre og flere med sig? (Hør!). Jeg vil bede alle de ærede Rigsdagsmænd, som ere tilstede her i Salen, og som med mig med Kjærlighed holde fast ved Danmarks Grundlov (Hør!), at betænke, om der ikke, naar vi senere skulle til at grundlægge den Forsatning, der skal omfatte hele Riget, vil opstaae grundet Frygt for, især under Europas nuværende Forhold, at den samme Nødvendighed da vil trænge ind paa os (Hør!) og trænge ind paa os med en stærk og mægtig Kraft, som vi ikke ville være istand til at modstaae, saa at vi da ville blive nødt til at rive den ene Steen efter den anden ud af den Bygning, som vi Alle med Glæde have været med at bygge og arbejde paa (Hør!), saa at den tilsidst falder ned over vore Hoveder og det maaskee kun vil blive en Drøm for vore Børn, at den engang har været til (Hør! Hør! Bravo!). See, derfor er det, at det er mit Haab og mit Ønske, at den forenede Rigsdag i denne Sag maatte kunne vente og haabe, at Regjeringen vilde saaledes komme den imøde, at vi maatte kunne enes om Sagen paa en saadan Maade, at den kunde blive til vort Fædrelands vedvarende og bestandige Held og Lykke.

Den høitagtede Justitsminister, en Mand, for hvem jeg har den største og meest uskrymmede Høitagtelse, har igaar holdt et Foredrag, som jeg vel tør antage vil blive imødegaaet af Andre, der kunne gjøre det med en Kundskab om denne Sag, som jeg ikke tiltroer mig. Men, naar imidlertid den høitagtede Minister har sagt, at Regjeringen ikke skulde staae, høiende sig som et Siv for den offentlige Mening, saa kan

jeg vel give den høitagtede Minister Ret deri. Der er Ingen, der mere end jeg kan ønske en kraftig og stærk Regjering; men jeg ønsker, at den ikke alene maa være stærk ved den Magt, den har fraoven, og stærk ved den Magt, den henter sig fra Udlandet og de fremmede Cabinetter (Hør!), men jeg ønsker ogsaa, at den maa være kraftig og stærk ved Folkets udeelte Tillid (Hør! Hør!), og jeg vil derfor bede den Kongelige Regjering om, at den dog ikke i denne Sag vil staae saa fast og haardnakket paa sin Mening, at den dog ikke vil staae som den haarde Steenklippe i det bølgende Hav, hvorimod Skibet vil kauses og gaae i Stykker (Hør!). Derfor har jeg det Haab og det Ønske, at der maa kunne opnaaes Enighed imellem Regjeringen og Rigsdagen i denne Sag; først da troer jeg, at der vil kunne bygges videre paa den Grundvold, som vi Alle ønske at lægge, for at Monarchiet maa blive varigt og fast. (Hør! Hør!)

Endnu er der kun en Bemærkning, som jeg finder mig foranlediget til at gjøre med Hensyn til den Ansøvelse, der er bleven yttret af den høitærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts Afd. Valgfreds (Madvig). Der er vistnok Ingen, der mere end jeg erkjender, hvor nøie dette agtede Medlem af Thinget maa være og er indviet i vore Forhold, og Ingen der mere end jeg kjender den varme Kjærlighed til Fædrelandet, hvoraf han er besjælet; men, naar den høitagtede Folkethingsmand har meent, hvad han ogsaa ved tidligere Leilighed har udtalt som sin Ansøvelse, at vi kunne klare denne Sag ved en Reservation eller ved en Erklæring, hvorved det skulde opnaaes og betrygges, som han med os Alle anseer for det Vigtigste og Væsentligste, da kan jeg ikke deri være enig med ham. Jeg troer, at en saadan Reservation, en saadan Erklæring, er af en altsor ubestemt, af en altsor forgængelig Character, til at man skulde kunne tillægge den nogen Vægt med Hensyn til denne Sags Afgjørelse for Nutiden og Fremtiden (Hør! Hør!).